

[Fibiger.]

over Oddesundbroen, naar denne nu til Foraaret bliver færdig.

Man har vist megen Interesse for Sagen oppe i disse Egne, og Fiskerne har gjort et Arbejde for at faa udarbejdet et Projekt. Vejen vil blive paa ca. 50 km, og det vil ikke være uoverkommeligt at faa det Arbejde gjort, navnlig paa dette Tidspunkt, inden det bliver saadan, at Fiskerne flytter op til Hanstholm Havn. Jeg vil nemlig gerne slaa til Lyd for, naar nu en saadan Vej laves, som jeg haaber maa komme, at Fiskerne da faar Lejlighed til at udføre Arbejdet, saa de ikke bliver afskaaret fra at faa en Fortjeneste derved. Som enhver, der har Forbindelse med Fiskere, ved, har de sidste Aar været meget vanskelige Aar for dette Erhverv. Man har i den høje Rigsdag vedtaget den ene Kriselov efter den anden, og som ærede Medlemmer og den højtærede Regering maa kunne forstaa, kan man ikke blive ved med at lave Kriselov Aar efter Aar og dele Understøttelser eller Laan ud, man maa hellere sørge for at skaffe Arbejde til dette Erhverv. For jeg tror, man maa sige, at som Forholdene ligger nu, er Vestkystfiskerne, der fisker ud fra aaben Strand, dem, der har det vanskeligst i vort Samfund. Det er derfor en bydende Nødvendighed, at man skaffer disse Mennesker og den Ungdom, der vil slaa ind paa det Erhverv, saadanne Forhold, at de kan gaa ud med Havnene som Basis. Man vil lægge Mærke til, at efter at Thyborøn Havn er bygget og Udvidelserne er kommet, er Forholdene der blevet meget forbedret, saaledes at Fiskerbefolkningen i Egnene deromkring har haft taalelige Kaar at leve under og taalelige Indkomster og derved har kunnet være med til at bære Samfundet i Stedet for at tære paa det. Derfor kan vi ikke forstaa — jeg har sagt det Aar efter Aar her —, at Hanstholm Havn skal blive ved at ligge paa den Maade, som den gør, og ikke blive fuldført. Det er snart 20 Aar siden, den blev paabegyndt, og jeg synes, Fiskerbefolkningen med Rette maa kunne kræve, at dette Arbejde gøres færdigt, og at denne Regering ogsaa skulde vise sin Interesse for Fiskerierhvervet, saa at det fik taalelige Kaar at arbejde under. Med Henblik paa dette er det ogsaa nødvendigt, at der bliver en saadan Vej. Thi de store Fiskerbyer, der ligger ved Klitmøller, Vorupør, Stenbjerg og saa fremdeles ned ad, vil uvægerligt, naar Hanstholm Havn bliver færdig, kunne benytte denne som Basis og alligevel blive boende, hvor de bor, naar der bliver en Vejforbindelse, saadan at de

enten paa Cykel eller med Bil kan komme fra deres Bosted til deres Arbejdsplads, ud fra Havnen. Saa bliver det ikke nødvendigt at nedlægge Byerne, men de kan bevares; Ungdommen kan saa flytte til Havnene; og Udviklingsmulighederne derved komme ganske naturligt. Ogsaa af den Grund maa jeg fremhæve Betydningen af, at den Vej, jeg her har omtalt, bliver til Virkelighed i en ikke for fjern Fremtid.

Som ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, har der rundt i de forskellige Kommuner været Vanskeligheder med overhovedet at klare sig; de har ikke kunnet faa Skatterne ind. Skatterne er jo ogsaa blevet høje efterhaanden, og Kravene til Kommunekasserne er blevet store. En af de Kommuner, der har været i Vanskeligheder et Par Gange, er Hundborg-Jannerup Kommune, hvor Fiskerlejet Vorupør er. Det vil være vanskeligt i Længden at se paa, at denne Befolkning — der er op til 1 000 Mennesker ud for dette Fiskerleje — ikke kan faa saadanne Kaar, at der er Mulighed for, at de kan leve uden Understøttelse af det offentlige fra Aar til Aar, og de, der kender Forholdene, ved, at de ikke kan blive ved med at klare Fiskeriet fra den aabne Kyst med de Baade, de nu har. Derfor vil jeg endnu en Gang, saa indtrængende, som jeg kan, sige til den højtærede Regering: Skaf os nu Hanstholm Havn bygget færdig, og skab saadanne Vilkaar for Fiskerbefolkningen deroppe, at dette Erhverv kan udvikles til Gavn for hele Samfundet, og giv dem en Forbindelsesvej, saadan at der derved skabes Mulighed for Arbejde og for Erhvervsvirksomhed, som kan blive til Gavn for os alle.

For jeg kunde ikke tænke mig andet, end at her var et Punkt, som der kunde skabes Samarbejde om. Den højtærede Statsminister raillerede over, at der i den Resolution, som Det konservative Folkeparti udsendte fra Odense, stod „inden for vore Principers Ramme“. Jeg ved ikke, Rammerne er vel efterhaanden blevet noget udvidet forskellige Steder, ogsaa inden for Socialdemokratiet. Jeg kan i hvert Fald sige, at med Hensyn til Ophjælpning af Erhvervsvirksomhed, med Hensyn til Ophjælpning af Fiskeriet, kunde der vist paa de Omraader, jeg her har nævnt, ikke være nogen Vanskelighed ved at faa et Samarbejde i Gang.

Der har været skrevet saa meget i Bladene i den sidste Tid om den mægtige Prisstigning paa Landbrugets Produkter, og Husmødrene klager over, at baade Smør, Mælk og Kød er steget saadan, at